

РЕШЕНИЕ

№ 657

гр. Варна, 20.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ирена Н. Петкова

Членове: Наталия П. Неделчева
 мл.с. Симона Р. Донева

при участието на секретаря Галина Г. Славова
като разгледа докладваното от Наталия П. Неделчева Въззивно гражданско дело № 20223100500622 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С решение №1933/05.12.2021г., постановено по гр. дело № 6122/2021г., ВРС на основание чл.143, ал.3 от КТ вр. с чл.211 от ЗМВР, е осъдил ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ „ПОЖАРНА БЕЗОПАСНОСТ И ЗАЩИТА НА НАСЕЛЕНИЕТО“-МВР ДА ЗАПЛАТИ на Д. АТ. ЛЮБЧ. ЕГН *****, сумата от 1458,35лв., представляваща дължимо допълнително възнаграждение за положен извънреден труд от ищеца в размер на 185,06 часа, за периода от 01.04 2018г. - 30.06.2020г., получен в резултат на преизчисляване на положения нощен труд с коефициент 1,143, ведно със законната лихва върху присъдената лихва на осн. чл.86, ал. 1 ЗЗД, считано от датата на завеждане на иска -27.04.2021г. до окончателното изплащане на сумата, както и сумата от както и сумата 244,29лв., представляваща сбор от дължимите обезщетения за забава върху всяко неплатено допълнително възнаграждение за положен в периода от 01.04.2018г. до 30.06.2020г. извънреден труд, изчислени, считано от първо число на месеца, следващ тримесечието на дължимото плащане до 26.04.2021г., като е ОТХВЪРЛИЛ иска за главница за разликата над 1458,35 лева до предявения размер от 1611,45 лева, представляваща дължимо

допълнително възнаграждение за положен извънреден труд от ищеца, в размер на 22,00 часа за периода 01.01.2018г. -01.03.2018г. и иска за обезщетение за забава за разликата над 244,29 лева до предявения размер от 290,74 лева, като неоснователни.

Постъпила е въззивна жалба вх. № 50553/10.12.2021г. от Д. Л. срещу решението, в ЧАСТТА му, с която е отхвърлена претенцията му за периода януари – март 2018г. поради изтекла погасителна давност. Счита решението в тази част за незаконосъобразно и неправилно, тъй като изводът на съда, че възнаграждението за този период е изискуемо в края на м. март е неправилен. Твърди, че сроковете за плащане на дължимите възнаграждение съобразно чл. 33, ал.1 от Наредба № 8121з-776/29.07.2016г. се определят в месеци, а не в конкретни дати, поради което и давностният срок започва да тече от началото на месеца, следващ този, за който задължението е следвало да бъде платено. Излага, че претендираното от тях заплащане за периода януари –март 2018г. е следвало да бъде извършено през м. април 2018г., предвид което давностният срок съобразно цитираната наредба е започнал да тече от 01.05.2018г. Исковата молба е депозирана в съда през април 2021г., с оглед на което тригодишният давностен срок е бил прекъснат. По изложените съображения моли първоинстанционното решение да бъде отменено в обжалваната част, като на негово място бъде постановено друго, с което искът му бъде уважен за периода януари – март 2018г., като му бъде присъдена и законната лихва, считано от датата на исковата молба. Претендира се и присъждане на съдебно-деловодни разноски. В ос.з. въззивната жалба се поддържа.

Чрез депозирания писмен отговор, Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението" - МВР, оспорва основателността на въззивната жалба, като моли същата да бъде оставена без уважение, а първ. решение –потвърдено като правилно и законосъобразно, като бъдат присъдени направените по делото разноски. Счита, че релевантните за спора факти са правилно установени, а изводите на съда са законосъобразни. Излага, че тригодишният давностен срок за вземанията, дължими за първото тримесечие е бил изтекъл към датата на подаване на исковата молба в съда – 27.04.2021г., поради което претенцията за този период законосъобразно е била отхвърлена като неоснователна.

Постъпила е и въззивна жалба вх. №53930/29.12.2021Г. от Главна

дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението" – МВР, представлявана от директора главен комисар Николай Николов, срещу решение №1933/05.12.2021г. в частта му, с която ГДПБЗН е осъдена да заплати сумата в размер на 1458.35 лева, представляваща дължимо допълнително трудово възнаграждение за положен извънреден труд от ищеца в размер на 185,06 часа, за периода от 01.04.2018 г. до 30.06.2020 г. и сумата от 244,29 представляваща обезщетение за забавено плащане за същия период. Жалбоподателят счита решението за необосновано, неправилно и незаконосъобразно, поради което моли да бъде отменено, като на негово място бъде постановено друго, с което предявените искове бъдат отхвърлени изцяло. Излага, че решението е постановено при неправилно тълкуване и прилагане на нормативната уредба, която урежда полагането, отчитането и заплащането на нощен труд от държавни служители, чиито служебни правоотношения са уредени от Закона за министерството на вътрешните работи. Счита, че неправилно първоинстанционният съд е допуснал субсидиарното прилагане на Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, приета с ПМС № 4 на МС от 17.01.2007г. Не споделя извода на съда, че при липса на норма, която да съответства на чл.31, ал.2 от отменена Наредба 8121з-407, за преобразуване на часовете положен нощен труд с коефициент 1,143 е налице празнота в нормативната уредба поради което е приложима Наредба за структурата и организацията на работната заплата. Счита, че е налице специална нормативна уредба по отношение отчитането и заплащането на нощния труд в МВР, поради което не може да намерят приложение разпоредбите на НСОПЗ (общото гражданско законодателство). Твърди, че извънреден труд би бил налице само ако работниците и служителите действително работят извън установеното за тях работно време. Следователно превръщането на нощните часове в дневни, съгласно НСОПЗ, е установено с цел увеличено заплащане на нощния труд, а не за заплащане на извънреден труд. В този смисъл изводът на първоинстанционният съд е необоснован и неправилен. На следващо място излага, че не са изследвани действащите правни норми. Твърди, че чл.187 от ЗМВР допуска 8 часовият работен ден и за нощен труд на държавните служители в МВР, като запазва основното и общото с работниците и служителите в областта на работното време - 5 дневна работна седмица и нейната обща 40 часова продължителност и по чл.187 и чл.179 ЗМВР. В този

смисъл, счита, че претенцията е следвало да бъде напълно отхвърлена. На следващо място се твърди, че първ. съд не е обсъдил по никакъв начин спецификата на служебните правоотношения на държавните служители в МВР, за които са предвидени редица компенсаторни механизми. От друга страна счита, че положеният нощен труд не следва да се преобразува в извънреден такъв по смисъла на КТ и НСОПЗ, поради липсата на кумулативно предвидените предпоставки на КТ за увеличението на положеният труд с посоченият от ищеца коефициент по реда на чл.9 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата. По изложените съображения моли обжалваното решение да бъде отменено като неправилно и незаконосъобразно, като му бъдат присъдени направените пред двете инстанции разноски. В случай, че другата страна се ползва от правна помощ в съдебно заседание и не са представени доказателства за реално заплащане на адвокатско възнаграждение, моли такова да не ☐ се присъжда. В условие на евентуалност прави възражение за прекомерност на договореното адв. Възнаграждение в случай, че то надвишават минималния размер. В о.с.з. въззивната жалба се поддържа.

За да се произнесе, съдът взе предвид следното:

Производството е образувано по обективно кумулативно съединени иски, предявени от Д. АТ. ЛЮБЧ. ЕГН ***** срещу Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението” - МВР, за заплащане на сумата от 1611,45лв, за положен и незаплатен извънреден труд в размер на 207,06 часа за периода от 01.01 2018г. - 30.06.2020г., получен в резултат на преизчисляване на положения нощен труд с коефициент 1,143, ведно със законната лихва върху присъдената лихва на осн. чл.86, ал. 1 ЗЗД, считано от датата на завеждане на иска -27.04.2021г. до окончателното изплащане на сумата, както и сумата от 290,74лв., представляваща сбор от дължимата върху всяко от допълнителните възнаграждения за положен нощен труд мораторна лихва за периода на падежа на всяко едно месечно задължение до датата на предявяване на исковата молба. Ищецът излага, че по силата на служебно правоотношение, в периода 01.01.2018г. – 30.06.2020г. е заемал длъжността „командир на екип“ в Регионална дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението/РСПБЗН/-Варна. Твърди, че в този период е работил на 24-часови смени, при сумирано изчисляване на работното време. Излага, че от 14.10.2016г. и на основание чл. 187, ал. 3 ЗМВР работното време на

държавните служители в МВР работещи на смени се изчислява сумирано за тримесечен период. Работата извън редовното работно време се компенсира с възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на отчетен период. Твърди, че за процесния период е положил нощен труд, като часовете подлежат на преобразуване към дневен такъв, за което се дължи допълнително възнаграждение като за своеобразен извънреден труд. Посочва, че до м. април 2015г. е имало изрична разпоредба за преобразуването му, но след тази дата и въвеждането на изцяло нова нормативна уредба, този въпрос е останал неуреден, поради което и приложение следва да намерят общите законови разпоредби на трудовото законодателство. Пзовава се на чл.9 от Наредбата за структурата и организацията на РЗ, според която при сумирано изчисляване на работното време, нощните часове се превръщат в дневни с коефициент равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време установени за подневно отчитане на работното време, т.е 1.143. Съгласно чл. 140 КТ нормалната продължителност на нощния труд при 5-дневна работна седмица е до 7 часа и заплащането му като такъв и заплащането след преобразуването му касае две отделни възнаграждения дължими кумулативно. Твърди, че реално полаганият труд през нощта е 8 часа и разликата между номиналния брой часове нощен труд за тримесечен период и умножаването му с коефициент 1.143 представлява своеобразен извънреден труд, за който следва да се приложи съответната часова ставка. Разликата между часовете положен нощен труд преди и след приравняването му към дневен с коефициент 1.143, формирана при завишаване на нормалната часова ставка с 50% съгласно чл. 187, ал. 6 ЗМВР формира сумата по предявения иск. Твърди, че в периода 01.01.2018г. - 30.06.2020г. е положил общо 1448 часа нощен труд, който, преизчислен с коефициент 1,143, възлиза на 1655.06 часа. Преизчисляването на нощния към дневен труд води до извънреден труд от 207.06 часа, който ищецът счита, че следва да му бъде допълнително заплатен от ответника в размер на сумата от 1611.45 лв. С оглед изложеното моли ответникът да бъде осъден да му заплати претендираната сума за нощен труд, ведно със законната лихва в размер на 290.74 лв. до датата на предявяване на исковете в съда.

Ответникът, чрез депозирания в срока по чл.131 от ГПК писмен отговор не оспорва, че ищецът е държавен служител по служебно правоотношение в МВР, но оспорва така предявените искове по основание и

размер. Прави възражение за погасяване на предявените иски по давност, тъй като исквата молба е подадена във ВРС на 27.04.2021г., а давностният срок за заплащане на трудово възнаграждение е 3 години. По съществото на спора оспорва възможността за преобразуване на положения нощен труд в дневен, чрез приложение на разпоредбите на общото трудово законодателство /КТ, ЗДСл/. Твърди, че правоотношението с ищеца е служебно, уредено в ЗМВР, който изключва правилото за преизчисляване на часовете нощен труд към дневни, което важи само за работещите по трудово правоотношение, вкл. защото в чл. 187 ЗМВР е разписано, че нормалната продължителност на работното време през нощта е 8 часа. Ответникът счита, че по отношение на възникналото с ищеца служебно правоотношение се прилагат единствено разпоредбите на ЗМВР относно дължимите допълнителни възнаграждения на служителите. В тази връзка посочва, че в чл. 179 ЗМВР са изрично регламентирани дължимите възнаграждения вкл. и други такива, определени със закон или акт на МС. Твърди, че за процесния период са били действащи Наредба № 8121з-592/25.05.2015г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, режима на дежурство, време за отдих и почивките на държавните служители в МВР /отм. с решение № 8585/11.07.2016г. на ВАС по адм.д. № 5450/2016г., обн. ДВ 59/29.07.2016г./ и Наредба № 8121з-776/29.07.2016г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, време за отдих и почивките на държавните служители в МВР / обн. ДВ 60/02.08.2016г., в сила от 02.08.2016г./. В чл.3, ал.3 на двете наредби е регламентирано, че е възможно служителите в МВР да полагат труд през нощта между 22ч. до 6ч, като работните часове не следва да надвишат средно 8 часа за всеки 24-часов период, което съответства на чл. 187, ал. 3 ЗМВР, където е разписана 8часова продължителност на нощния труд. В този смисъл твърди, че в случая не е налице празнота в закона, липсва основание за трансформиране на нощния в дневен труд и положението такъв се заплаща в съответствие със Заповед № 8121з-791/28.10.2014г. на министъра на вътрешните работи. В т.1 от която заповед е посочено, че за всеки отработен нощен час или част от него, на служителите се заплаща допълнително възнаграждение в размер на 0.25 лв.. Оспорва приложението на чл. 187, ал. 6 ЗМВР, като посочва, че тази разпоредба регламентира изчисляването на

извънредния труд, който предполага положен труд извън установеното работно време. По изложените съображения моли така предявените искове да бъдат отхвърлени, като му бъдат присъдени разноски.

Съдът, след преценка на събраните доказателства, касаещи предмета на спора, по вътрешно убеждение и въз основа на закона, намира следното за установено от фактическа и правна страна:

Не е спорно, а и се установява от представените по делото доказателства, че между страните е съществувало служебно правоотношение в периода 01.01.2018г.- 30.06.2020г., по което ищецът Л. е заемал длъжност „командир на екип“ при РД „ПБЗН“ Варна към ГД „ПБЗН“ в МВР, както и, че в същия период ищецът е работил на 24-часови смени.

От заключението на ССЧЕ, изслушано и прието в о.с.з, проведено на 05.11.2021г., неоспорено от страните и възприето от съда като обективно и компетентно изготвено, се установява, че за периода от 01.01.2018г. до 30.06.2020г. ищецът е отработил 1456 часа нощен труд, при което в случай, че се преизчислят положените часове нощен труд с коефициент 1.143 се получават незаплатени часове извънреден труд в размер на 209 часа. При преизчисляване на часовете положен нощен труд с коефициент 1.143 за превръщането му в дневен труд, неизплатеното възнаграждение на ищеца е в размер на 1694,62 лева, а дължимото обезщетение за забава е в размер на 307,93 лева, изчислено като сбор от отделните обезщетения за забава върху всяко неплатено задължение - допълнително възнаграждение за извънреден труд за периода от първо число на месеца, следващ тримесечието на дължимото плащане до датата на предявяване на иска - 26.04.2021г. Изчисленията са извършени въз основа на констатираното основно месечно възнаграждение на ищеца.

От ангажираните по делото доказателства се установява, че в процесния период ищецът е получавал възнаграждение за положен извънреден труд, но същото не е било преизчислено с коефициент 1.143, което е довело до начисляване и изплащане на възнаграждение за положен извънреден труд за по-малко часове от положения труд, респективно в по-малък размер от претендирания от ищеца.

За да се произнесе, съдът съобрази следното:

Предявеният иск е с правно основание [чл. 179, ал. 1, предл. второ](#)

ЗМВР.

Ищецът е държавен служител в Главна дирекция "Пожарна безопасност и защита на населението" и териториалните ѝ служби, поради което са приложими разпоредбите на [Закона за Министерството на вътрешните работи](#), доколкото в [този закон](#) не е предвидено друго. ЗМВР е специален по отношение на ЗДСл и в него е уреден статутът на държавните служители, полагащи труд по служебно правоотношение в системата на МВР – арт. от [чл. 142, ал. 2 ЗМВР](#).

По делото няма спор, че предвид характера на заеманата длъжност през процесния период ищецът е полагал труд и през нощта (за времето от 22.00 часа до 06.00 часа), съгласно утвърдени графици, а отработеното работно време се е изчислявало сумирано – за тримесечен период.

За целия процесния период – 01.01.2018г. до 30.06.2020 г., за който се претендира заплащането на нощен труд, чрез преизчисляването му в дневен и отчитането му като извънреден, са приложими разпоредбите на [чл. 187 ЗМВР](#) в редакцията преди посл. Изменени, обн. в ДВ, бр. 60 от 2020 г. Според ал.3 на чл. 187 ЗМВР, работното време на държавните служители се изчислява в работни дни– подневно, а за работещите на 8-, 12- или 24-часови смени – сумирано за тримесечен период. Определянето на 24-часова смяна е по изключение. При работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22,00 и 6,00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период.

Според [ал. 5 на чл. 187 ЗМВР](#) работата извън редовното работно време до 280 часа годишно се компенсира със: 1. допълнителен платен годишен отпуск за работата в работни дни и с възнаграждение за извънреден труд за работата в почивни и празнични дни – за служителите на ненормиран работен ден; 2. възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на тримесечен период – за служителите, работещи на смени. В ал. 9 е предвидено, че редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдих и почивките за държавните служители се определят с Наредба на министъра на вътрешните работи.

В периода от 01.01.2018г. до 30.06.2020 г. са действали Наредба №

8121з-776 от 29.07.2016 г./в сила от 02.08.2016г., отменена –ДВ бр.4 от 14.01.2020г./, и Наредба № 8121з-36 /в сила от 10.01.2020г., отм. ДВ бр.93 от 30.10.2020г./ издавани от министъра на вътрешните работи, уреждаща реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдых и почивките на държавните служители в Министерството на вътрешните работи. В чл. 3, ал.3 идентичен с чл.3 ал.2 е посочено, че при работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22, 00 и 06, 00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период.

Преди процесния период е действала [Наредба № 8121з-407/11.08.2014 г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдых и почивките на държавните служители в Министерството на вътрешните работи](#), обн. ДВ, бр. 69 от 19.08.2014 г., отм. с ДВ, бр. 40 от 2.06.2015г., в сила от 1.04.2015г. Единствено в [тази Наредба](#) изрично е било предвидено, че при сумирано отчитане на отработеното време общият брой часове положен труд между часовете 22, 00 и 6, 00 ч. за отчетния период се умножава с коефициент от „0, 143“ – чл. 31, ал. 2 от цитираната наредба. (Методиката и подходът са идентични с тези по чл. 9, ал. 2 от НОСРЗ, при която, в хипотезите на сумирано изчисляване на работното време, нощният труд се преобразува в дневен в съотношение 8 часа дневен към 7 часа нощен труд, от получените часове се изваждат часовете нощен труд и така получените часове труд се прибавят към общия брой часове за съответния отчетен период за да се прецени дали е надвишаване на часовете положен труд за отчетния период).

В приетите след това Наредба № 8121з-592/25.05.2015 г., обн. ДВ бр. 40 от 02.06.2015г., Наредба № 8121з-776/29.07.2016 г., обн. ДВ бр. 60 от 02.08.2016 г., и Наредба № 8121з-36 в сила от 10.01.2020г. отм. ДВ бр.93 от 30.10.2020г./ издавани от министъра на вътрешните работи, уреждаща реда за организацията липсва изрична норма, съответстваща на [чл. 31, ал. 2 от Наредба № 8121з-407/11.08.2014 г.](#) за преобразуване на часовете положен нощен труд в дневен с коефициент 0, 143. Липсата на изрична норма обаче не следва да се тълкува като законово установена забрана за преизчисляване на

положените от служителите в МВР часове нощен труд в дневен е отчитането и заплащането му като извънреден (такава забрана би била и противоконституционна), а представлява празнота в уредбата относно реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в Министерството на вътрешните работи. При наличие на такава непълнота в специалната уредба, касаеща служителите в МВР, следва субсидиарно да се приложи общата [Наредба за структурата и организацията на работната заплата](#) (обн. ДВ бр. (от 26.01.2007 г.). Допълнителен аргумент за прилагането на цитираната наредба по отношение на държавните служители в системата на МВР е и нормата на чл. 188, ал. 2 от ЗМВР, съгласно която държавните служители на МВР, които полагат труд за времето между 22,00ч. и 6,00ч., се ползват със специалната закрила по [Кодекса на труда](#).

В чл. 9, ал. 2 от НСОПЗ е предвидено при сумирано изчисляване на работното време нощните часове да се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място.

Съдът не споделя възражението на ответника, че със Заповед № 81213-791/28.10.2014 г. работодателят е компенсирал положения нощен труд чрез допълнително възнаграждение (0, 25 лева на час, съгл. т. 1 от цитираната заповед) поради което и не следва превръщането на нощните часове в дневни да се отразява на отчитането на извънреден труд по следните съображения: посочената в [чл.9 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата](#) методология е само с оглед установения по законодателен път начин за отчитане на нормата фактически положен труд. Тези разпоредби се прилагат едновременно с правилата за заплащане на нощния труд, т. е., при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент "1, 143" и за същите тези нощни часове се заплаща и допълнително трудово възнаграждение за нощен труд. Поради това и не може да се приеме, че с предвиждането на допълнително възнаграждение за нощен труд със Заповед № 81213-791/28.10.2014 г. (т. 1 от цитираната заповед) работодателят е запълнил празнотата в специалните норми. На общо

основание приложение имат нормите на [чл. 9 и следващите от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата](#), в която именно е и определена методологията за превръщането на отработените нощни часове в дневни със съответния коефициент в хипотезите, в които работното време се изчислява сумирано за определен период, какъвто е и настоящият случай.

По възражението на ответника за частично погасяване на вземането за периода от 01.01.2018г. до 31.03.2018г. по давност, съставът при ВОС съобрази, че съгласно чл. 358, ал. 1, т.3 от КТ за исковете за трудово възнаграждение /какъвто е и настоящият/ е предвиден тригодишен давностен срок, като броенето следва да започне от настъпване на изискуемостта на вземането за трудово възнаграждение. Според чл. 23 от действащата към процесния период Наредба № 8121з-776/29.07.2016г. /отм. ДВ., бр. 3 от 10.01.2020 г., в сила от 10.01.2020г./, за отработеното време от държавните служители, работещи на смени, за отчетния период се изготвя протокол от служителя, определен да изготвя графиците, и се утвърждава от ръководителя до десето число на месеца, следващ отчетния период. С оглед на което следва да се приеме, че отчетът за тримесечието се утвърждава до 10 -то число на следващия /тримесечието/ месец, т.е. за първото тримесечие на 2018г. /първата част на исковата претенция от 01.01.2021г.- до 31.03.2018г./, графикът е утвърден през м. април 2018г., следователно най –рано от м. април вземането е станало изискуемо, и доколкото изискуемостта настъпва в последно число от месеца, следващ тримесечието, за което се дължи, то вземането за възнаграждението за извънреден труд за 01.01.2018г.- 31.03.2018г. не е било погасено по давност, тъй като исковата молба е предявена в съда на 27.04.2021г., т.е. преди изтичането на тригодишния давностен срок, изтичащ в последния ден на м. април. По изложените съображения, настоящият състав счита, че искът не е погасен по давност, предвид което и вземането за първото тримесечие също е дължимо тъй като не е погасено по давност.

С оглед изложеното, въззивната жалба на Д.Л. се явява основателна, поради което в тази част първ. решение следва да се отмени, а на негово място да се постанови друго, с което искът бъде уважен и по отношение на сумата, претендирана за първото тримесечие на исковия период.

По изложените съображения предявеният иск по чл. 179, ал. 1, предл.

второ от ЗМВР, за заплащане на сумата от 1611,45лв, за положен и незаплатен извънреден труд в размер на 207,06 часа за периода от 01.01 2018г. - 30.06.2020г., получен в резултат на преизчисляване на положения нощен труд с коефициент 1,143, ведно със законната лихва върху присъдената лихва на осн. чл.86, ал. 1 ЗЗД, считано от датата на завеждане на иска - 27.04.2021г. до окончателното изплащане на сумата е основателен, като по отношение на размера- съдът съобрази заключението на вещото лице, обсъдено по – горе.

Основателността на иска за главното вземане, обуславя основателност и на акцесорната претенция за лихва за забава, поради което ответникът следва да заплати на ищеца и претендираната сума от 290,74лв., представляваща сбор от дължимата върху всяко от допълнителните възнаграждения за положен нощен труд мораторна лихва за периода на падежа на всяко едно месечно задължение до датата на предявяване на исковете в съда.

На настоящия съдебен състав е служебно известно коментираното от въззивника Решение на Съда на Европейският съюз, Люксембург от 24.02.2022г. по преюдициално дело № С - 262/20 на Съда на Европейският съюз, Люксембург по отправено преюдициално запитване на Районен съд Луковид. Следва да се има предвид, че с Решението от 24.02.2022 год. по преюдициално дело № С - 262/20 на съда на ЕО тълкуване на чл. 20 и чл. 31 от Хартата на основните права на ЕС, не се изключва субсидиарното приложение в настоящия случай на чл. 9 и следващите от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, а напротив – допуска приложението на норми на вътрешното право, вкл. и цитираната НСОПЗ, доколкото видно от аргументите на съда на ЕО в обсъжданото решение, нито съображенията от правно естество (нормите на чл. 187, ал. 1, 2 и 3 от ЗМВР), нито бюджетните съображения, на които се е позовал отпращаващият преюдициалното запитване съд (РС-Луковит) могат да оправдаят разликата в третирането между работещите в частния сектор и държавните служители в МВР, относно полагания от тях нощен труд в хипотезите, при които работното време се изчислява сумирано за определен период – в този смисъл са § 74 до 79 вкл. от цитираното решение на съда на ЕО. Същото както и въпросите в преюдициалното запитване отправено от РС –Луковит до съда на ЕО относно тълкуването на разпоредби на правото на ЕС, а именно: чл.12 б“а“ от Директива 2003/88/ЕО; на чл. 20 и на чл.31 от Хартата за основните

права на ЕС и на параграф 8 от Преамбюла на Директива 2003/88/ЕО, нямат отношение към настоящия казус и не са обуславящи доколкото спорът по настоящото дело е относно начина на отчитане и заплащане на нощния труд, положен от държавните служители в МВР и по – конкретно към методите за неговото определяне, които въпроси са извън обхвата на Директива 2003/88/ЕО.

Предвид частично съвпадащите изводи на настоящата инстанция с тези на ВРС, обжалваното решение следва да бъде отменено в частта, с която исковите за главница и лихви са частно отхвърлени -за първото тримесечие, и съответно- потвърдено в останала, обжалвана от работодателя част.

Предвид основателността на въззивната жалба на Д.Л., същият има право да му бъдат присъдени направените във въззивното производство разноски за заплатен адв. хонорара. Съдът, като съобрази направеното от ответната страна възражения за прекомерност както и сравнително ниската фактическа и правна сложност на делото, намира, че претендираното адв. Възнаграждение следва да бъде намалено до минималния, предвиден в Наредбата размер, като с оглед материалния интерес /1902.19ст./, ГДПЗ следва да заплати на ищеца сумата от 363.00лв., определена на осн. чл. 7, ал.2, т.2 от НАРЕДБА №1/9.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение №1933/05.12.2021г., постановено по гр. дело №20213110106122/2021г. в ЧАСТТА, с която предявеният от Д. АТ. ЛЮБЧ., ЕГН ***** срещу ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ „ПОЖАРНА БЕЗОПАСНОСТ И ЗАЩИТА НА НАСЕЛЕНИЕТО" -МВР иск за главница е отхвърлен за разликата над 1458,35 лева до предявения размер от 1611,45 лева, представляваща дължимо допълнително възнаграждение за положен извънреден труд от ищеца, в размер на 22,00 часа за периода 01.01.2018г. - 01.03.2018г., искът за обезщетение за забава - за разликата над 244,29 лева до предявения размер от 290,74 лева, както и В ЧАСТТА, с която Д. АТ. ЛЮБЧ., ЕГН ***** , е осъден да заплати на ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ „ПОЖАРНА БЕЗОПАСНОСТ И ЗАЩИТА НА НАСЕЛЕНИЕТО " -МВР, сумата от

20,98лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение, изчислено съобразно отхвърлената част от исковете, като ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ „ПОЖАРНА БЕЗОПАСНОСТ И ЗАЩИТА НА НАСЕЛЕНИЕТО "-МВР, с адрес: гр.София, ул.,„Пиротска" № 171А, ДА ЗАПЛАТИ на Д. АТ. ЛЮБЧ., ЕГН *****, с адрес гр.***** сумата от **153.10 /сто петдесет и три лв. и 10 ст./лв.**, представляваща дължимо допълнително възнаграждение за положен извънреден труд от ищеца за периода от 01.01 2018г. - 31.03.2018г., получен в резултат на преизчисляване на положения нощен труд с коефициент 1,143, ведно със законната лихва върху присъдената лихва на осн. чл.86, ал. 1 ЗЗД, считано от датата на завеждане на иска -27.04.2021г. до окончателното изплащане на сумата на основание чл.143, ал.3 от КТ вр. с чл.179 от ЗМВР, както и сумата от **46,45лв. /четиридесет и шест лв. и 45 ст./** , представляваща обезщетения за забава върху тази сума за периода от 01.05.2018г. до 26.04.2021г. на сон. чл. 86 ЗЗД.

ПОТВЪРЖДАВА решение №1933/05.12.2021г., постановено по гр. дело №20213110106122/2021г. в ОСТАНАЛАТА част.

ОСЪЖДА ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ „ПОЖАРНА БЕЗОПАСНОСТ И ЗАЩИТА НА НАСЕЛЕНИЕТО "-МВР, с адрес: гр.София, ул. „Пиротска" № 171А, ДА ЗАПЛАТИ в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на ОКРЪЖЕН съд – Варна, разноски в размер на 27.71 лв., включваща държавна такса върху уважената част от исковете за първ. и въззивното производство /11.97 лв./ и 15.74 лв. – за възнаграждение за вещото лице, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК.

ОСЪЖДА ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ „ПОЖАРНА БЕЗОПАСНОСТ И ЗАЩИТА НА НАСЕЛЕНИЕТО "-МВР, с адрес: гр.София, ул. „Пиротска" № 171А, ДА ЗАПЛАТИ на Д. АТ. ЛЮБЧ. ЕГН *****, с адрес гр.*****, сумата от 363.00 /триста шестдесет и три/ лв., представляваща направени по делото разноски за адв.възнаграждение, на основание чл.78, ал.3 ГПК.

Решението не подлежи на обжалване на осн. чл.280, ал.3, т.3 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____